

Św. Piotr

Pan Jezus wyróżnił spośród swoich uczniów Szymona, któremu zmienił imię na Piotr (Mt 16,18), które oznacza (łac. Petrus, gr. Πέτρος Petros (petros - kamień, petra - skała), aram. אפיס Kefas (kefa = skała, opoka). Święty Piotr pochodził z Betsaidy nad jeziorem Genezaret (Galilejskim); mieszkał w Kafarnaum. Na imię miał Szymon i razem ze swoim bratem Andrzejem był najpierw uczniem św. Jana Chrzciciela. Wtedy też, w czasie chrztu w Jordanie, Andrzej spotkał po raz pierwszy Pana Jezusa i przyprowadził do Niego brata. Potem jednak wrócili do Kafarnaum, do swoich zajęć rybackich. I dopiero tam, kiedy Pan Jezus spotkał ich podczas połowu, powołał ich na swoich uczniów, obiecując im, że będą odtąd łowić ludzi. Był człowiekiem zamożnym, żonatym (Ewangelie mówią o teściowej św. Piotra), a tradycja podaje (choć to nie jest pewne), że jego córką była św. Petronela.

Piotr zawsze był stawiany pośród apostołów na pierwszym miejscu. Był świadkiem Przemienienia Pańskiego na Górze Tabor i krwawego potu w Getsemani. On też zapragnął przyjść do Jezusa po falach jeziora i on pierwszy nazwał Jezusa Mesjaszem. Zapewniał Pana, że gotów jest pójść za Niego na śmierć i tylko on wyciągnął miecz, aby Go bronić w czasie aresztowania. Jezus wyznaczył Piotra jako tego, który miał stać na czele Kościoła, czyniąc go w ten sposób pierwszym Papieżem. W Wiecznym Mieście św. Piotr nauczał tego samego, czego nauczał w Judei, Samarii, Galilei i w Antiochii. To on nauczał z odwagą z rzymskiej stolicy i kierował całym ówczesnym Kościołem. W tym też mieście poniósł śmierć męczeńską, potwierdzając prawdziwość głoszonej przez siebie nauki.

Po śmierci Pana Jezusa św. Piotr zaangażował się w zorganizowanie Kościoła, który powierzył mu Chrystus. Przemówił do tłumów w dzień Zesłania Ducha Świętego, zyskując 3 tys. Neofitów (Dz 2.1-12). Uzdrowił chromego od urodzenia przy świątyni jerozolimskiej, przemówił przy tej okazji do tłumów i zyskał 5 tys. wiernych. On też założył w Jerozolimie pierwszą gminę chrześcijańską i sprawował nad nią władzę. Otrzymuje pouczenia od Pana Jezusa na temat zasad, które mają obowiązywać w życiu Kościoła i wiernych.

Kiedy gmina chrześcijańska w Jerozolimie rozrastała się, Żydzi pragnąc ją zniszczyć aresztowali św. Piotra i chcieli go stracić. Od śmierci uratował go anioł, uwalniając Piotra w cudowny sposób z więzienia (Dz 12.1-17). Potem św. Piotr przeniósł się dla bezpieczeństwa do Antiochii. Stamtąd udał się do Małej Azji, potem do Koryntu, wreszcie na stałe osiadł w Rzymie, by skuteczniej kierować Kościołem, który rozrastał się szybko w całym antycznym świecie. W Rzymie poniósł męczeńską śmierć na krzyżu w 64 roku, za panowania cesarza Nerona.

Najstarsze źródła tradycji chrześcijańskiej podawały jako miejsce śmierci św. Piotra ogrody cesarskie, które rodzina Augusta Oktawiana założyła na brzegu Tybru naprzeciw właściwego miasta, a które nazywano ager vaticanus (pole watykańskie). Tam cesarze rzymscy założyli stadiony sportowe i cyrki. Na tych stadionach poniosło śmierć męczeńską wielu chrześcijan. Tam też miał umrzeć właśnie św. Piotr. W tym miejscu około roku 330 cesarz Konstantyn Wielki postawił bazylikę, która przetrwała ponad 1150 lat. Obecna bazylika św. Piotra powstała w tym samym miejscu w latach 1506-1667. W czasie prac archeologicznych prowadzonych w latach 1940-1956 znaleziono pod ołtarzem głównym grób św. Piotra wraz

z jego relikwiami. Papież Paweł VI w 1968r. uznał identyfikację relikwii za przekonującą. Część jego relikwii przechowują m.in. kościoły: św. Jana na Lateranie (głowa), Świętych Jana i Pawła, św. Cecylii, św. Maryi na Zatybrzu, św. Praksedy i św. Grzegorza na Wzgórzu Celio.

Św. Piotr zostawił dwa Listy, które należą do ksiąg Nowego Testamentu. Napisane zostały w latach 63 i 64. Apokryfy podają jako dzień śmierci św. Piotra dzień 29 czerwca 64 roku, nie ma jednak żadnych dowodów na to, że jest to data prawdziwa. Istnieje tradycja, która podaje, że tego dnia w 258r. ciała apostołów Piotra i Pawła zabrano z ich grobów z powodu niebezpieczeństwa zbezczeszczenia ich szczątków z nakazu cesarza i dlatego tego właśnie dnia wspólnie obchodzi się ich święto.

Św. Piotr jest patronem papieży, piekarzy, żniwiarzy, rzeźników, szklarzy, stolarzy, szewców, zegarmistrzów, ślusarzy, kowali, ołowników, garncarzy, zdunów, murarzy, cegielników, budowniczych mostów, kamieniarzy, sieciowników, sukienników, foluszników, rybaków, sprzedawców ryb, marynarzy, żeglarzy, rozbitków morskich, pokutników, przystępujących do spowiedzi, dziewic; wzywany w przypadku ukąszenia przez węża, gorączki, wścieklizny, szaleństwa, opętania i chorób nóg, w przypadku kradzieży.

Piotr jest przedstawiany najczęściej jako siwy starzec, z parą złotych kluczy w dłoni, z książką lub zwojem, z laską lub mieczem, z potrójnym krzyżem, z kogutem, z rybą, z odwróconym krzyżem łacińskim, a czasami jest przedstawiany tak jak według podania go ukrzyżowano: z głową w dół. Często też jest przedstawiany razem ze św. Pawłem.